

Παράλληλες Προειδοποιήσεις - Αριθμός Τρία

*Η Ενδυνάμωση των Προφητικών Μηνυμάτων: Η Διαδοχική Διαδικασία
Δοκιμής των Αγγέλων της Αποκάλυψης*

Jeff Pippenger
2023-08-08

Κλείσαμε το προηγούμενο άρθρο επισημαίνοντας ότι και οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης δεκατέσσερα έχουν ένα μήνυμα στα χέρια τους. Ο δεύτερος και ο τρίτος άγγελος προσδιορίζονται ως έχοντες μαζί τους έναν «πάπυρο» καθώς κατέρχονται με το μήνυμά τους. Κάθε άγγελος αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα, και η άφιξη κάθε μηνύματος προκαλεί ένα αποτέλεσμα. Ο πρώτος άγγελος έφθασε το 1798. Εκείνο το μήνυμα αποσφραγίσθηκε και υπήρξε αύξηση της γνώσεως σχετικά με την επικείμενη κρίση. Εκείνη η αύξηση της γνώσεως παρήγαγε δύο τάξεις προσκυνητών. Όταν έφθασε ο δεύτερος άγγελος, αποσφραγίσθηκε το μήνυμα περί της πτώσεως των Προτεσταντών και υπήρξε αύξηση της γνώσεως και παρήχθησαν δύο τάξεις. Όταν το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, αποσφραγίσθηκε στη συγκέντρωση κατασκήνωσης του Exeter και υπήρξε αύξηση της γνώσεως και παρήχθησαν δύο τάξεις παρθένων. Όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, αποσφραγίσθηκε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και όλα όσα αυτό αντιπροσωπεύει, και υπήρξε αύξηση της γνώσεως και παρήχθησαν δύο τάξεις.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό που μπορεί να διαπιστωθεί στους αγγέλους έχει να κάνει με την ενδυνάμωση των μηνυμάτων του αγγέλου. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου ενδυναμώθηκε από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως έδειξε το προηγούμενο άρθρο, αλλά η Κραυγή του Μεσονυκτίου δεν παριστάνεται από έναν μεμονωμένο άγγελο· παριστάνεται από πολλούς αγγέλους. Η ιστορία που αντιστοιχούσε στον δεύτερο άγγελο και στην Κραυγή του Μεσονυκτίου δείχνει ότι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου ενδυναμώθηκε όταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώθηκε με αυτό. Στο ίδιο βιβλίο μάς λέγεται:

«Είδα αγγέλους να σπεύδουν εδώ και εκεί στον ουρανό. Κατέβαιναν στη γη, και πάλι ανέβαιναν στον ουρανό, προετοιμάζοντας την εκπλήρωση κάποιου σπουδαίου γεγονότος. Κατόπιν είδα έναν άλλον ισχυρό άγγελο, στον οποίο είχε ανατεθεί να κατέβει στη γη, να ενώσει τη φωνή του με τον τρίτο άγγελο, και να δώσει δύναμη και ισχύ στο μήνυμά του. Μεγάλη δύναμη και δόξα δόθηκαν στον άγγελο, και καθώς κατέβαινε, η γη φωτίσθηκε από τη δόξα του. Το φως που προπορευόταν και ακολουθούσε αυτόν τον άγγελο, διείσδυε παντού, ενώ αυτός έκραζε δυνατά, με ισχυρή φωνή, λέγοντας: Έπεσεν, έπεσεν Βαβυλών ή μεγάλη, και έγένετο κατοικητήριο δαιμονίων και φυλακή παντός πνεύματος άκαθάρτου και κλωβός παντός όρνέου άκαθάρτου και μεμισμένου. Το μήνυμα της πτώσεως της Βαβυλώνας, όπως δόθηκε από τον δεύτερο άγγελο, δίδεται και πάλι, με την προσθήκη των διαφθορών που εισέρχονται στις εκκλησίες από το 1844. Το έργο αυτού του αγγέλου έρχεται στον κατάλληλο καιρό και συμπράττει στο τελευταίο μεγάλο έργο του μηνύματος του τρίτου αγγέλου, καθώς αυτό διογκώνεται σε δυνατή κραυγή. Και ο λαός του Θεού προετοιμάζεται παντού για να σταθεί κατά την ώρα του πειρασμού, την οποία πρόκειται σύντομα να αντιμετωπίσει. Είδα ένα

μεγάλο φως να αναπαύεται επάνω τους, και ενώθηκαν με το μήνυμα, και χωρίς φόβο διακήρυτταν με μεγάλη δύναμη το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.»

«Άγγελοι εστάλησαν να βοηθήσουν τον ισχυρό άγγελο από τον ουρανό, και άκουσα φωνές που έμοιαζαν να ηχούν παντού: “Εξέλθετε εξ αυτής, λαός μου, διά να μη γίνετε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής και διά να μη λάβετε εκ των πληγών αυτής· διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας ανομίας αυτής.” Το μήνυμα αυτό φαινόταν να είναι μία προσθήκη εις το τρίτο μήνυμα, και να ενώνεται με αυτό, όπως η κραυγή του μεσονυκτίου ενώθηκε με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου το 1844. Η δόξα του Θεού ανεπαύετο επί των υπομονετικών αγίων που ανέμεναν, και αυτοί άφοβα έδωσαν την τελευταία επίσημη προειδοποίηση, διακηρύττοντες την πτώση της Βαβυλώνος και καλώντας τον λαό του Θεού να εξέλθει εξ αυτής, ώστε να διαφύγει τη φοβερή της καταδίκη.» *Spiritual Gifts*, τόμος 1, 193, 194.

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώθηκε με τον δεύτερο άγγελο, και ο άγγελος της δέκατης ογδόης κεφαλαίου της Αποκάλυψης ενώνεται με τον τρίτο άγγελο, και όταν ενώνεται με τον τρίτο άγγελο, επαναλαμβάνει την ένωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου με τον δεύτερο άγγελο στις απαρχές του Αντβεντισμού. Βάσει δύο μαρτύρων, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, κάθε αγγελικό μήνυμα έχει ένα δευτερεύον μήνυμα που το ενδυναμώνει. Αυτοί οι δύο μάρτυρες διδάσκουν ότι, όταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου έφθασε στην ιστορία, έπρεπε κατόπιν να επέλθει ένα σημείο κατά το οποίο εκείνο το μήνυμα θα ενδυναμωνόταν από ένα δευτερεύον μήνυμα. Αυτό βεβαίως ίσχυε επίσης και για τον πρώτο άγγελο. Στην πρώτη παράγραφο του εκτενούς αποσπάσματος που μόλις παραθέσαμε, η Αδελφή Γουάιτ αποδίδει στον πρώτο άγγελο τα ίδια χαρακτηριστικά που ο Ιωάννης αποδίδει στον άγγελο της δέκατης ογδόης κεφαλαίου της Αποκάλυψης, όταν δηλώνει: «Μου ειπώθηκε ότι η αποστολή του ήταν να φωτίσει τη γη με τη δόξα του και να προειδοποιήσει τον άνθρωπο για την επερχόμενη οργή του Θεού». Είναι σαφές από το απόσπασμα ότι αναφέρεται στον πρώτο άγγελο.

Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου έφθασε το 1798, και στη συνέχεια ενδυναμώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, όταν έπαυσε η οθωμανική υπεροχή. Τότε ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης δέκα κατέβηκε από τον ουρανό και έθεσε το ένα πόδι επάνω στη γη και το άλλο επάνω στη θάλασσα. Αντιπροσωπεύει την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου, και αυτό είναι που ταυτοποιεί το έργο του πρώτου αγγέλου ως το ίδιο έργο με εκείνο του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ. Αμφότεροι επρόκειτο να φωτίσουν τη γη με τη δόξα τους, αλλά ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ ενώνεται με τον τρίτο άγγελο, ακριβώς όπως η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώθηκε με τον δεύτερο άγγελο και ακριβώς όπως ο άγγελος που κατήλθε στην Αποκάλυψη δέκα ενώθηκε με τον πρώτο άγγελο.

Επομένως, όταν έφθασε ο πρώτος άγγελος, αποσφραγίσθηκε ένα μήνυμα το οποίο παρήγαγε δύο τάξεις προσκυνητών. Όταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε από τον άγγελο της Αποκάλυψης δέκα, είχε στο χέρι του ένα βιβλαρίδιο, το οποίο πρόσταζε τον Ιωάννη να φάγει, προσδιορίζοντας έτσι ότι έφερε ένα μήνυμα, το αποσφράγισε, και αυτό παρήγαγε δύο τάξεις προσκυνητών. Όταν έφθασαν ο δεύτερος άγγελος, η Κραυγή του Μεσονυκτίου και ο τρίτος άγγελος, αποσφραγίσθηκε ένα μήνυμα που δοκίμασε και παρήγαγε δύο τάξεις προσκυνητών.

Το απόσπασμα που εξετάζουμε τονίζει, διά της συγκρίσεως της ιστορίας του Χριστού με την ιστορία των Μιλλεριτών, ότι η διαδοχική διαδικασία δοκιμασίας που έλαβε χώρα στην ιστορία των Μιλλεριτών έλαβε χώρα επίσης κατά τις ημέρες του Χριστού, πράγμα το οποίο ήταν το τέλος του αρχαίου Ισραήλ. Εάν μια διαδοχική διαδικασία δοκιμασίας έλαβε χώρα στην αρχή του πνευματικού Ισραήλ και στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, τότε θα υπάρξει διαδοχική διαδικασία δοκιμασίας στο τέλος του πνευματικού Ισραήλ, όπως υπήρξε και στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ.

Στη Μιλλεριτική ιστορία αυτό θα αντιπροσώπευε πέντε αποσφραγίσεις που δοκίμασαν και παρήγαγαν δύο τάξεις προσκυνητών από το 1798 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Το χωρίο διδάσκει σαφώς ότι, εάν αποτύχετε σε μια δοκιμασία, δεν θα περάσετε την επόμενη δοκιμασία, διότι δεν θα επιχειρήσετε καν να το κάνετε. Είναι επίσης σαφές ότι στον καιρό του Χριστού η διαδικασία της δοκιμασίας καταλήγει στο να βρίσκεται ο προηγουμένως εκλεκτός λαός της διαθήκης σε πλήρες σκότος όσον αφορά το σχέδιο της σωτηρίας. Ο Δανιήλ και ο Ιωάννης αντιπροσωπεύουν εκείνους που ακούν τη φωνή πίσω τους, εκείνους που διήλθαν μέσω μιας προοδευτικής διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία απαιτούσε ατομική διερεύνηση κάθε νέας αλήθειας που αποσφραγιζόταν.

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως είναι ένα βιβλίο, και ο Δανιήλ και ο Ιωάννης είναι οι δύο μάρτυρες εκείνου του ενός βιβλίου. Ο ένας μάρτυρας είναι η αρχή του βιβλίου, και ο άλλος μάρτυρας είναι το τέλος του βιβλίου. Και οι δύο μάρτυρες υπέστησαν συμβολικώς θάνατο και ανάσταση· ο ένας διώχθηκε από το Μηδοπερσικό βασίλειο (προτυπώνοντας τις Ηνωμένες Πολιτείες) και ο άλλος διώχθηκε από τη Ρώμη (προτυπώνοντας τον παπισμό). Ο Ιωάννης διώκεται επειδή τηρεί το Σάββατο, σε συμφωνία με τον Δανιήλ, ο οποίος διώκεται επειδή αρνήθηκε να αλλάξει τις πρακτικές της λατρείας του. Μαζί αντιπροσωπεύουν εκείνους στο τέλος του κόσμου που διώκονται επειδή αρνούνται να δεχθούν τη λατρεία της Κυριακής στη θέση του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας.

Ο λαός που αντιπροσωπεύεται από τον Δανιήλ και τον Ιωάννη είναι ή θα είναι εκείνοι που σφραγίζονται· διότι, όταν ο Δανιήλ ρίφθηκε στον λάκκο των λεόντων επειδή δεν υπάκουσε στο «διάταγμα» του βασιλέως, ο βασιλεύς σφράγισε τον λίθο, ώστε να μη μεταβληθεί ο σκοπός. Ο Δανιήλ είχε σφραγισθεί για την αιωνιότητα, επειδή το διάταγμα του βασιλέως, καθώς και η εξουσία της σφραγίδος του, δεν μπορούσαν να μεταβληθούν, σύμφωνα με τους νόμους των Μήδων και των Περσών. Η σφραγίδα του βασιλέως τέθηκε επάνω σε έναν λίθο και η θύρα έκλεισε. Η θύρα κλείνει κατά τον νόμο της Κυριακής, και ουδείς δύναται να ανοίξει εκείνη τη θύρα, καθώς ακριβώς η θύρα έκλεισε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Αυτό ήταν μία απλή απεικόνιση της σπουδαιότητας τού να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνο τα προφητικά γεγονότα που εκτίθενται σε μία προφητεία, αλλά και η σπουδαιότητα της εφαρμογής των περιστάσεων που περιβάλλουν τον προφήτη όταν αυτός απεικονίζεται μέσα στην αφήγηση.

Ωστόσο, αυτό αποτελεί επίσης μια απεικόνιση της δύναμης τού να θεωρεί κανείς την αρχή (το βιβλίο του Δανιήλ) μαζί με το τέλος (το βιβλίο της Αποκάλυψης) ως δύο μάρτυρες της ίδιας προφητείας, διότι δύο μάρτυρες είναι εκείνοι που απαιτούνται για τη θεμελίωση ενός βιβλικού γεγονότος. Τόσο τα προειπωμένα γεγονότα όσο και η απεικόνιση των δραστηριοτήτων των προφητών σε σχέση με την προφητεία είναι αμφοτέρα θεόπνευστα.

Πᾶσα γραφή εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανάρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν μετὰ δικαιοσύνης· ἵνα ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ᾖ τέλειος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. 2 Τιμόθεον 3:16, 17.

Εάν τα προειπωμένα γεγονότα της Βίβλου απεικονίζουν το τέλος του κόσμου, τότε και η απεικόνιση του προφήτη και του περιβάλλοντός του, όταν λαμβάνει και μαρτυρεί την προφητεία, αποτελεί απεικόνιση του τέλους του κόσμου. Επομένως, όταν το περιβάλλον και οι δραστηριότητες ενός προφήτη απεικονίζονται προφητικώς, ο προφήτης αποτελεί απεικόνιση του λαού του Θεού στο τέλος του κόσμου. Με αυτή την κατανόηση ως δεδομένη, όταν συνενώνουμε τη γραμμή της προφητείας του Ηλία στον Μαλαχία με τις γραμμές της Αποκάλυψης δεκατέσσερα και δεκαοκτώ, όλες μαζί μαρτυρούν για την ιστορία του τελικού προειδοποιητικού αγγέλματος· όμως η μαρτυρία τους είναι διττή.

Το μήνυμα αποτελείται από προλεγόμενα γεγονότα που είναι εξωτερικά προς τον λαό του Θεού, και μια δευτερεύουσα μαρτυρία αποτελείται από την εμπειρία του προφήτη κατά τη λήψη και τη διακήρυξη του μηνύματος. Η προφητική έννοια δύο προφητικών γραμμών που αντιπροσωπεύουν το εξωτερικό και το εσωτερικό της ίδιας ιστορίας αναγνωρίστηκε και καταχωρίστηκε δημοσίως από τους πρωτοπόρους του Αντβεντισμού. Το κλασικό παράδειγμα αυτής της εφαρμογής από τους πρωτοπόρους, κατά τη γνώμη μου, είναι όταν προσδιορίζουν ότι οι επτά εκκλησίες της Αποκάλυψης και οι επτά σφραγίδες της Αποκάλυψης είναι παράλληλες ιστορίες που προσδιορίζουν την εσωτερική και την εξωτερική ιστορία της εκκλησίας. Οι σφραγίδες αντιπροσωπεύουν την εξωτερική ιστορία, οι εκκλησίες την εσωτερική.

Το μήνυμα του Ηλία στον Μαλαχία, τα κεφάλαια δεκατέσσερα και δεκαοκτώ της Αποκάλυψης, προσδιορίζουν το ίδιο τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, το οποίο επίσης αναφέρεται ως «η Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού» στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Στο πρώτο κεφάλαιο ο Θεός Πατέρας έδωσε το μήνυμα στον Χριστό, ο οποίος κατόπιν το έδωσε στον Γαβριήλ, ο οποίος έπειτα το έδωσε στον Ιωάννη, ο οποίος στη συνέχεια το απέστειλε στις εκκλησίες. Το μήνυμα του Ηλία, καθώς και τα μηνύματα που αντιπροσωπεύονται στα κεφάλαια ένα, δεκατέσσερα και δεκαοκτώ της Αποκάλυψης, είναι ακριβώς το ίδιο μήνυμα.

Καὶ τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν εἰς τοὺς προφήτας ὑποτάσσονται· διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, καθὼς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων. Α΄ Κορινθίους 14:32, 33.

Εἶναι πάντοτε το ίδιο μήνυμα, διότι «τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν εἰς τοὺς προφήτας ὑποτάσσεται». Η λέξη που μεταφράζεται ως «ὑποτάσσεται» στα εδάφια σημαίνει: «να υποτάσσω· στη μέση φωνή να υπακούω: – να βρίσκομαι υπό υπακοή (υπάκουος), να θέτω υπό, να υποδουλώνω, να είμαι ή να καθιστώ υποκείμενος (σε, προς), να βρίσκομαι ή να τίθεμαι σε υποταγή (σε, υπό), να υποτάσσω τον εαυτό μου». Όλοι οι προφῆτες συμφωνούν μεταξύ τους και βρίσκονται σε υποταγή ο ένας προς τον άλλον, διαφορετικά το μήνυμα που έδωσαν θα παρήγε σύγχυση.

Όλες οι προφητικές απεικονίσεις του τελικού προειδοποιητικού μηνύματος αντιπροσωπεύουν το ίδιο μήνυμα. Είναι το σχέδιο του Κυρίου ώστε εκείνοι που θεωρούνται «σοφοί» στην παραβολή των δέκα παρθένων, οι οποίοι επίσης ονομάζονται οι «σοφοί» που «εννοούν» «την αύξηση της

γνώσεως» όταν αποσφραγίζεται το βιβλίο του Δανιήλ· είναι το θέλημα του Κυρίου οι «σοφοί» να αναγνωρίσουν το ιδιαίτερο μήνυμα όταν αυτό αποσφραγισθεί. Η αναγνώριση αυτή επιτυγχάνεται με την εφαρμογή της μεθοδολογίας της βιβλικής μελέτης, η οποία προσδιορίζεται ειδικώς μέσα στην ίδια τη Βίβλο. Η μεθοδολογία αυτή εφαρμόζεται σε συμφωνία με το Ησαΐας εικοστό όγδοο, μέσω της διαδικασίας κατά την οποία οι διάφορες προφητικές γραμμές που πραγματεύονται ένα βιβλικό θέμα συνάγονται μαζί, παραλλήλως η μία προς την άλλη, προκειμένου να καθορισθούν τα ορθά προφητικά γεγονότα.

Ζητώ την υπομονή σας καθώς ολοκληρώνουμε εδώ το παρόν άρθρο και θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.